

NOTY O AUTORACH I REDAKTORACH

Armen Checzojan – historyk, dziennikarz, autor wielu naukowych i społecznych projektów międzynarodowych z zakresu armenologii; współzałożyciel i koordynator edycji ormiańskiego czasopisma „Aniw” (2005-2013); współzałożyciel i dyrektor generalny Fundacji Rozwoju i Wspierania Studiów Armenistycznych „Aniw” (Mińsk–Moskwa–Erywań).

Andrzej Gliński – historyk, współpracownik Ośrodka Badań nad Kulturą Ormiańską w Polsce oraz Fundacji Kultury i Dziedzictwa Ormian Polskich, prezes zarządu wrocławskiego stowarzyszenia naukowego Instytut Grzegorza Piramowicza; specjalizuje się w dziejach samorządu ormiańskiego na ziemiach polskich oraz historii życia codziennego i rodzinnego Ormian polskich w czasach nowożytnych.

Aram W. Grigorian – dyplomata, turkolog, aspirant Instytutu Krajów Azji i Afryki w Moskwie (1976-1979), następnie pracownik Centralnego Muzeum Rewolucji ZSRS (1981-1985), kierownik Oddziału Przyjaźni Rosyjsko-Ormiańskiej Państwowego Muzeum Etnografii Armenii (1985-1986), od 1992 roku pracownik Ministerstwa Spraw Zagranicznych Republiki Armenii, w latach 1997-2007 poseł w Turkmenistanie, a od 2000 także w Tadżykistanie, od 2012 roku konsul generalny w Batumi, od 2019 roku pierwszy poseł Armenii w Uzbekistanie.

Jewgienij Gurinow – historyk, w latach 2012-2017 kierownik wydziału w Białoruskim Instytucie Analiz Systemowych i Wspierania Informacji Sfery Naukowo-Technicznej w Mińsku, a w latach 2014-2017 również Krajowego Punktu Kontaktowego Programu Ramowego Unii Europejskiej „Horyzont 2020” w Republice Białorusi; jako badacz specjalizuje się w historii łacińskiego Wschodu, jego wojskowości, stosunków religijnych, państw krzyżowych, zwłaszcza hrabstwa Edessy, a także dziejów diaspory ormiańskiej w Europie Wschodniej; od

2018 roku koordynator projektów w Fundacji Rozwoju i Wspierania Studiów Ormiańskich „Aniw”.

Anzhela Kayumova – rusycystka, wieloletni wykładowca języka rosyjskiego oraz fakultatywnych kursów związanych z Armenią w Instytucie Rosji i Europy Wschodniej Uniwersytetu Jagiellońskiego, gdzie prowadzi także naukę języka rosyjskiego w języku angielskim; jest tłumaczem języków: ormiańskiego, rosyjskiego i polskiego; jej zainteresowania naukowe to kultura i historia Armenii, Rosji oraz Iranu, a także literatura i języki obce; współpracuje z czasopismem „Lehahayer” jako redaktor językowy.

Petra Košťálová – etnolog i armenolog, docent w Instytucie Etnologii Uniwersytetu Karola w Pradze (2018), obecnie wykłada na Wydziale Studiów Wschodnioeuropejskich tamże; specjalizuje się w zakresie stosunków etnicznych, stereotypów, pamięci zbiorowej na obszarze Kaukazu, a szczególnie historii i kultury Armenii na podstawie analizy źródeł historycznych z tego zakresu od XVI do XVIII wieku (kroniki, kolofony, dzienniki podróży); tłumaczy także kroniki i poezję ormiańską, zarówno średniowieczną, jak i współczesną; wydała między innymi dziennik podróży Symeona Lehacego w tłumaczeniu na język czeski (2016).

Tomasz Krzyżowski – historyk, pracownik naukowy Ośrodka Badań nad Kulturą Ormiańską w Polsce, specjalizuje się w kościelnych dziejach Ormian polskich w XIX i XX wieku oraz historii Kościoła rzymskokatolickiego w Galicji; autor prac z tego zakresu i wydawca źródeł historycznych.

Marcin Łukasz Majewski – historyk, pracownik naukowy Ośrodka Badań Kultury Ormiańskiej w Polsce; zajmuje się etnicznością, historią polskich Ormian, historią miast (zwłaszcza Piotrkowa Trybunalskiego, Zamościa i Lublina), rzemiosła i handlu w XVI i XVIII wieku; autor prac z tych zakresów i wydawca źródeł historycznych.

Maria Ohanowicz-Tarasiuk – artysta plastyk, od lipca 2019 pełni funkcję prezesa Fundacji Kultury i Dziedzictwa Ormian Polskich, prowadzi projekty związane z bieżącą działalnością fundacji oraz konserwatorskie.

Jakub Osiecki – historyk, pracownik naukowy Ośrodka Badań nad Kulturą Ormiańską w Polsce; specjalizuje się w dziejach najnowszych Kościoła ormiańskiego oraz relacjach polsko-ormiańskich i publikuje prace na te tematy; sekretarz Ormiańskiego Towarzystwa Kulturalnego w Krakowie i współredaktor jego „Biuletynu”.

Andrzej Pisowicz – iranista, armenista, profesor (emeritus) na Uniwersytecie Jagiellońskim, były wicedyrektor Instytutu Orientalistyki UJ, członek Rady Ośrodka Badań nad Kulturą Ormiańską w Polsce oraz komitetu redakcyjnego serii Biblioteka „Lehahayer”, autor rozpraw, gramatyk i słowników poświęconych językowi ormiańskiemu, w tym mowom i dialektom Ormian polskich.

Krzysztof Stopka – historyk, kierownik Zakładu Historii Oświaty i Kultury w Instytucie Historii Uniwersytetu Jagiellońskiego, dyrektor Muzeum UJ, przewodniczący Rady Fundacji Kultury i Dziedzictwa Ormian Polskich oraz Rady Ośrodka Badań nad Kulturą Ormiańską w Polsce, autor prac z zakresu dziejów Ormian polskich w średniowieczu i nowożytności; współkieruje serią Biblioteka „Lehahayer” i projektem Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki pod tytułem *Pomniki dziejowe Ormian polskich*.

Franciszek Wasyl – historyk, archiwista, muzealnik, w latach 2015-2017 adiunkt w Katedrze Judaistyki imienia Tadeusza Taubego Uniwersytetu Wrocławskiego, obecnie pracownik naukowy Ośrodka Badań nad Kulturą Ormiańską w Polsce; zajmuje się historią Ormian polskich ze szczególnym uwzględnieniem demografii historycznej i genealogii oraz relacjami ormiańsko-żydowskimi na terenie historycznych ziem polskich w wiekach XVIII-XX.

Andrzej A. Zięba – historyk, kierownik Zakładu Stosunków Etnicznych w Instytucie Etnologii i Antropologii Kulturowej Uniwersytetu Jagiellońskiego, dyrektor Ośrodka Badań nad Kulturą Ormiańską w Polsce, zastępca przewodniczącego Komisji Wschodnioeuropejskiej Polskiej Akademii Umiejętności; autor prac z zakresu dziejów etnicznych Europy Środkowej, w tym Ormian polskich, zwłaszcza w XIX i XX wieku; współkieruje serią Biblioteka „Lehahayer”.

OŚWIADCZENIE W SPRAWIE KSIĄŻKI:
ARCYBISKUP JÓZEF TEODOROWICZ (1864-1938).
STUDIA I MATERIAŁY,
RED. J. WOŁCZAŃSKI, KRAKÓW 2017

W grudniu 2013 roku odbyła się konferencja naukowa poświęcona arcybiskupowi Józefowi Teodorowiczowi, zorganizowana przez Fundację Kultury i Dziedzictwa Ormian Polskich oraz Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie. Referaty zebrał i wstępnie zredagował Tomasz Krzyżowski, w lutym 2015 roku przekazał je księdzu profesorowi Józefowi Wołczańskiemu, który był odpowiedzialny za finalną redakcję i wydanie publikacji pokonferencyjnej. Doktor Krzyżowski dołączył także swoje opracowanie pod tytułem *Korespondencja arcybiskupa ormiańskokatolickiego Józefa Teodorowicza z Prymasem Polski kardynałem Augustem Hlondem z lat 1924-1938*, które miało się ukazać w tejże publikacji. Wskutek zastrzeżeń merytorycznych zgłoszonych przez profesora Wołczańskiego oraz przedłużających się prac redakcyjnych doktor Krzyżowski wycofał swój tekst i opublikował go w czasopiśmie „Lehahayer” (2019, 6, s. 165-296).

Publikacja zawierająca pokłosie konferencji krakowskiej pod redakcją profesora Wołczańskiego, zatytułowana *Arcybiskup Józef Teodorowicz (1864-1938). Studia i materiały*, ukazała się ostatecznie na rynku wydawniczym w maju 2020 roku z datą wydania: 2017. Jeden z zamieszczonych w niej artykułów autorstwa księdza profesora Wołczańskiego, pod tytułem *Korespondencja abp. Józefa Teodorowicza z różnymi osobami w sprawie Teresy Neumann z lat 1930-1938* (s. 659-998), zawiera 29 listów arcybiskupa do kardynała Augusta Hlonda opracowanych przez doktora Krzyżowskiego i opublikowanych, jak wspomniano, w czasopiśmie „Lehahayer”. Analiza dwóch wymienionych wyżej edycji źródłowych upoważnia do wyciągnięcia wniosku, że profesor Wołczański korzystał z niepublikowanego opracowania doktora Krzyżowskiego, udostępnionego mu w 2015 roku, i publikuje je jako swoje dzieło. Potwierdza to krytyczny aparat naukowy, stosowany przy edycji źródeł epistolograficznych, w wielu miejscach tożsamy z opracowaniem doktora Krzyżowskiego.

Wobec faktu, że w żadnym miejscu swej publikacji profesor Wołczański nie informuje o wykorzystaniu opracowania naszego autora, redakcja rocznika „Lehahayer” oświadcza, że w 2019 roku przyjęła do druku i opublikowała samo-

dzielne oryginalne i autorskie dzieło doktora Krzyżowskiego, którego obszerne fragmenty zostały przedrukowane przez profesora Wołczańskiego bez wiedzy i zgody autora oraz redakcji. Jednocześnie wyrażamy dezaprobatę dla tego rodzaju niedobrych praktyk w nauce.

Redakcja „Lehahayer”